

Колісник О. Д.

здобувач вищої освіти

спеціальності 281 Публічне управління та адміністрування

Полтавської державної аграрної академії,

м. Полтава, Україна

Науковий керівник: Мирна О.В., к.е.н., доцент,

доцент кафедри публічного управління та адміністрування,

Полтавської державної аграрної академії,

м. Полтава, Україна

СВІТОВИЙ ДОСВІД РЕГІОНАЛЬНОГО УПРАВЛІННЯ

У сучасних умовах проблеми регіонального управління в нашій державі набувають значної гостроти. Досвід демонструє, що вже існуюча система регіонального управління не відповідає вимогам сьогодення і вимагає структурної та змістовної перебудови.

Соціально-економічний стан регіонів є досить слабким, а в останній період під впливом суспільно-політичних та економічних процесів, що відбуваються в державі, погіршується. Для забезпечення ефективності регіонального управління наразі необхідно вишукувати й використовувати нові сучасні підходи, що відповідають викликам часу й реальним соціально-економічним і суспільно-політичним умовам. Зокрема, такі підходи мають передбачати залучення суспільства, громадськості до управління розвитком територій, максимальне врахування інтересів територіальних громад при здійсненні управління регіональним розвитком, використання потенціалу регіонів.

Регіональне управління - це один з напрямків діяльності держави. Воно передбачає організуючий і регулюючий вплив органів державної влади на життєдіяльність населення територій з метою її упорядкування, відтворення, підвищення якості життя шляхом розвитку економіки та соціальної інфраструктури.

Визначення того, що собою являє регіональне управління різних країн світу, розвивалося суттєво весь час. З кінця 50-х рр. до 90-х рр. ХХ ст. зниження диспропорцій і гарантування рівності можливостей для всіх громадян на всій території країни, яке іноді пов'язувалося з конституційними нормами, впроваджувалося із соціальним забезпеченням через регіональну політику, маючи на меті зменшення міжрегіональних диспропорцій у доходах на одну особу. У більшості розвинутих країн регіональна політика була сформована у 50–60-х рр. минулого століття. Головними цілями її на той час були забезпечення рівності та збалансованого розвитку. Теоретичним обґрунтуванням цих цілей були економічні моделі, за якими державні інвестиції можуть змінювати умови попиту в менш розвинутих регіонах.

Упровадження інноваційних підходів в регіональному управлінні вимагає зміни розуміння сутності і процесу управління регіоном у сучасному суспільстві. Як уже зазначалося, воно може бути ефективним лише при дотриманні принципів системності та комплексності при розробці відповідних заходів і здійсненні управлінського впливу. Забезпечити таку комплексність має впровадження в управлінні регіональним розвитком таких напрямів, як: формування інноваційної інфраструктури в регіоні; формування інноваційної культури як серед держслужбовців та представників органів місцевого самоврядування, так і в бізнес-середовищі регіону; використання творчого потенціалу; налагодження максимальної співпраці між бізнесом, владою і громадськістю; пошук і освоєння нових напрямів і джерел залучення коштів (наприклад, фонди регіонального розвитку, місцеві меценати, гранти європейських організацій тощо); децентралізація в управлінні регіональним розвитком; використання потенціалу регіонів при забезпеченні узгодження регіональних інтересів із загальнодержавними; здійснення освітніх та пропагандистських заходів, спрямованих на забезпечення змін у свідомості громадян, в сприйнятті ними власної ролі в процесі регіонального розвитку, навчання, формування схильності до інновацій тощо.

Для забезпечення процвітання кожна держава має віднайти власну,

ефективну саме для неї модель регіонального розвитку, постійно визначати адекватні інструменти та успішно їх використовувати. Це надає можливість розробляти на практиці конструктивні та обґрунтовані управлінські рішення, що враховують як досвід минулого, так і сприяють якісному моделюванню майбутнього регіонального розвитку.

Найважливішою функцією і засобом реалізації державної регіональної політики є управління, тобто свідомий вплив на суспільне виробництво з метою підвищення його ефективності і задоволення матеріальних і духовних потреб населення. Очевидно, що будь-яка нова управлінська структура, створена на регіональному рівні, буде ефективною лише в тому випадку, коли вона не буде дублювати існуючих інституцій, перш за все – місцевих органів виконавчої влади та органів місцевого самоврядування, але при цьому буде вписуватися у контекст Концепції адміністративної реформи та зможе успішно координувати діяльність всіх суб'єктів регіонального розвитку і отримувати в результаті такого узгодження інтегральний результат, спрямований на сталий розвиток регіонів в Україні.

Ми вважаємо, що доцільно було б використати європейську змішану елітну модель системи регіонального управління, як і відбувається в системі регіонального управління України, оскільки в ній є чіткі розмежування між органами управління, котрі попри все, добре взаємодіють один з одним.

Література:

1. Баштанник В. Інноваційні механізми державного управління регіональним розвитком *Державне управління та місцеве самоврядування*. 2012. Вип. 4 (15). С. 87–94.

2. Бобровська О. Інноваційне управління як важіль і джерело інноваційного розвитку регіонів *Публічне управління: теорія та практика*. 2011. № 4 (8). С. 20–27. URL: <http://www.kbuapa.kharkov.ua>.